

som et flertal har tilsluttet sig. Det har været et fornuftigt om end noget langvarigt forhandlingsforløb. Det varede lidt, inden det gik op for alle parter, at der ikke var flertal for det oprindelige forslag. Skidt med det. Nu er det på plads, og jeg skal blot opfordre alle til at stemme for det ændringsforslag, som nu ligger.

Jeg vil dog godt føje til og bede ministeren om at bekræfte, at den vejledning om den ændrede formulering, hvor vi altså nu er enige om, at det, der før var foreslået som ændringer i budgetproceduren, allerede kan gennemføres efter den nuværende lovgivning, så snart som muligt bliver udsendt fra Kirkeministeriet. Det er en vejledning, som er nødvendig, for at menighedsrådene forstår, at sådan forholder det sig.

Margrete Auken (SF):

Jeg må bedrøve hr. Rechendorff med, at vi ikke helt vil følge opfordringen. Vi skal nok stemme for loven til sidst, fordi den er en klar forbedring også med sine ting, og vi vil ikke stemme imod ændringsforslaget, for der var så mærkværdige ting i nr. 8 i lovforslaget, at det ikke ville give mening bare at stemme det igennem.

Jeg havde to voldsomme kritikpunkter, det ene, at det var afsindig bureaukratisk, og det andet, at det indførte en komisk vetoret. Den er der stadig væk – den har været der hele tiden – men da fastlåste man vetoretsmodellen.

Jeg synes nok, da vi havde det møde med landsforeningen, at det egentlig blev klart, at man lavede kirkelove for landet. Provinsen med de store byer ligger lidt hen i synden. Man er ikke rigtig folkekirkekristen, hvis man bor i en stor by, så derfor skal man være under hård tugt og skal i øvrigt indrette sig efter småsognenes vilkår. Og det blev jo ganske tydeligt både under det møde og også i de forhandlinger, vi har været i siden hen, at bestemmelsen om, at et menighedsråd kunne stoppe hele skidt, var beregnet på langt mindre enheder end de store byer, Århus, København, Aalborg og måske også Odense, og derfor ville jeg have arbejdet meget for, at vi havde blødt den ende op.

Så er der blevet sagt under forhandlingerne, at dermed ville man jo bryde med folkekirkens frihed, men her skal vi altså være opmærksom på, hvad ordet frihed betyder. Ordet frihed betyder her frihed til intet at foretage sig. Det betyder frihed til at sidde hjemme og hygge sig og være under Kirkeministeriets totale omsorg og beskyttelse, og fader stat skal nok sørge for, at alt går.

Og uanset om man løfter en finger for noget som helst, så vil kirkerne blive hvidtet, klokkerne vil ringe, gravene vil blive gravet, præsterne blive ansat, og korsangerne vil synge, sådan som det er nu, uden at man behøver at røre en finger for noget som helst. Det kan man jo godt kalde frihed, men det undrer mig, at det er Venstres frihedsideal, og det undrer mig, at det er Det Radikale Venstres frihedsideal, at friheden bare er denne fader stat ned over det hele.

Jeg ved ikke, om man er klar over det her i Folketinget, at vores vidunderlige danske kirkeordning, som jeg tror nogle mener er lavet i hvert fald af Grundtvig, men måske oven i købet af Gud, altså stammer fra Stauning. Nemlig fra dengang, da Stauning kom til magten og opdagede, at det var godt at sidde godt og tungt på kirken. Som han sagde – og nu må formanden have mig undskyldt, at jeg kommer til at bruge et ukvemsord – når der er ballade hos de hellige, er fanden løs. Derfor gælder det om, at der ikke er ballade hos de hellige. Og hvordan undgår man ballade hos de hellige? Det gør man ved at sætte sig godt og tungt på kirken.

Det er siden hen blevet Venstres og Det Radikale Venstres – jeg ved ikke helt, om det generer De Konservative – frihedssyn: at staten sidder godt og grundigt på alt, for ellers er jo, om det så er fanden eller Helligånden, der er løs, kan vi jo så diskutere ved anden lejlighed. På den måde har i hvert fald staten og Socialdemokratiet – ikke det, vi har i dag, selv om de såmænd ikke engang er de værste nu – ikke vrøvl med de hellige.

Jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke kom igennem med til en begyndelse at sige, at nu skal menighedsrådene dog i det mindste forholde sig til tingene. De skal møde op og tage stilling til, om de vil blive hjemme ved Faraos kødgryder, eller om de vil ud på den vovelige færd på egen hånd og måske oven i købet på vejen til det forjættede land. Nu siger vi i al ubemærketthed: Bliver I hjemme ved Faraos kødgryder under åget og under statens sikre, trygge vinger, hvor man ikke behøver at foretage sig noget som helst, så er det friheden. Og jeg vil igen anholde Venstres frihedstraditioner en smule og sige, at der altså er noget i det her, som er sært. Vi vil af samme grund undlade at stemme til ændringsforslaget.

Der var gode ting i det, der var sjove ting i det, man tvang menighedsrådene til at forholde sig til det her – eller tvang og tvang, man nødte dem til, at de i det mindste skulle melde ud, om